

Az én viskóm a legszélső!

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 46. szám, 2022. november 18.

A múlt heti szám (2022/45., nov. 11.) *Páratlan oldal* rovatában olvasom a Koltai Lajost méltán elmarasztaló kroit *Maja hata kraju* címmel. Oroszos nyelvtannáciként rögtön feltűnik, hogy az utolsó szó előtt lemaradt az 'sz' előjárószó. Ugyanis a mondás így hangzik *Моя хата с краю*, azaz „az én viskóm a legszélső”, azaz semmiben nem akarok meggyőződéssel állást foglalni. Apróság, de hadd folytassam.

Bajban vagyunk a keleti szláv helynevek leírásával, mióta Putyin belevágott háborújába. Ukrán-szimpatiónk okán a posztszovjet térség ma Ukrajnában található helységneveit ukránosan illene írni. De bizony nehéz, és főleg szokatlan. Előfordul egy cikkben belül is a következetlenség: a Kijev helyett Kijiv rendben lévőnek látszik, de néhány sorral arrébb Lemberg áll Lviv helyett (még Lvov, Lwów, sőt a középkori magyar Ilyvó is lehetne!), ami furcsa visszakacsintás az OMM-re. E salátasággal, azt hiszem, még sokáig együtt kell élnünk. Grúzia komoly kampányt folytatott, hogy ne oroszosan, hanem az előkelőbbnek ható Georgia néven nevezzék. Azt hiszem, egyelőre nem sok sikerrel. (Jegyezzük meg, hogy a két országnév ugyanarra a szóra megy vissza, csak az oroszba perzsa közvetítéssel érkezett.)

E jelenségek oka a februártól zajló háború, ami a nyelvharcot végtelenül felerősítette. Tihanyban az apátságot alapító I. András királyt és feleségét ábrázoló szobor felirata már régóta ukrán nyelvű, és Anasztáziát ukrán hercegnőnek nevezi. Megmosolyogtató együgyűségnek gondolom, de ilyen időket élünk. A Rusz állam mind a három mai keleti szláv nemzet – orosz, ukrán, belarusz – történeti előzménye. Minden nacionalizmus a múlt magánosítása, egyirányú szellemi feltőkésítés. A történelmen osztozni jó, nem kisajátítani.

De befejezem, mert *az én viskóm a legszélső!*